

VZKŘÍŠENÍ

ZDRAVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 63 – Velikonoce 2005

*Nebojte se a nehledejte Ukřižovaného zde,
on je živ, vstal a není ho již v hrobě mrtvých.*

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

✧ **Sbírka na Misijní dílo** dětí se konala v neděli 6. 3.

Chtěla bych poděkovat všem, dnes už zkušeným pekařům a pekařkám za upečení spousty dobrých koláčků, i všem, kdo nám s nimi jakkoli pomáhali. Letos se vybralo o něco víc než vloni, 17.365,50 Kč. Všem dárcům děkujeme nejen my, ale především děti v rozvojových zemích, kterým jsou peníze z konta Papežského misijního díla určeny.

Lída

✧ **V sobotu 9. 4. po večerní mši sv., bude ve farním sále večer na rozloučenou s otcem Marianem.**

✧ Přibližně na polovinu dubna připravujeme speciální číslo farního zpravodaje věnované otci Marianovi. Kdo by chtěl přispět psaným slovem, prosíme, učiňte tak do neděle 3. 4.

✧ Připomínáme **farní poutě** – 30. dubna do Staré Boleslavi, 5. června na Svatou Horu.

✧ **Chránová hudební skupina Kalokazhatia** (hrajeme každou neděli na mši sv. v 10,30 hod.) hledá nové zpěváky ve věku 15-18 let. Podmínkou je základní znalost not a aktivní zájem o muziku. Přijďte mezi nás každou neděli (do konce června 2005) v 9,30 hod. do farní klubovny, kde zkusíme. Těšíme se na vás!

✧ **Divadlo Miriam** s politováním oznamuje, že dosavadní **vstupné pro seniory** zdarma bylo zrušeno k 1. březnu t.r. Důchodci nyní mají stejnou slevu jako studenti, tedy **poloviční vstupné**, to znamená v rozsahu 40 - 60 Kč. Vstupné pro dospělé (plné vstupné) na představení "Návštěvník" muselo být zvýšeno na 180 Kč, důchodci a studenti tedy platí 90 Kč. Omlouváme se za tyto nepřijemné ale nutné změny.

● STALO SE...

KLÍČOVÉ MOMENTY běžkovypravy Králický Sněžník 2005

Poněkud tvrdě jsem dosedl večer 12. 2. 2005 po návratu z výše uvedené akce. Obdobným způsobem dosedla pravděpodobně i většina ostatních účastníků. Třeba podotknout, že vrcholu nebylo většinou účastníků dosaženo, mnohým tedy zbyly jen toužebné (ve většině případů však netoužebné) vzpomínky na panoráma Králického Sněžníku s vrcholem uprostřed.

Přestože se mi jako jedinému z celé výpravy dostalo té cti dosáhnout vrcholu o výšce 1423 m.n.m., nebyl jsem ani zdaleka nadšen ohromujícím výhledem do

okruhu cca 3 metrů. Na to, abych našel proslulé slůně z roku 1934, vytvořené předními sochaři kraje, nacházející se někde v ohnisku husté mlhy, mi již nezbyla odvaha. Při jeho hledání bych se totiž sám mohl velice snadno ocitnout v ohnisku Polska, které v těchto místech až příliš plynule navazuje na Českou republiku.

To ovšem nebylo oním klíčovým momentem výpravy. Osudné úterý 8. 2. 2005 možná nadlouho zůstane vyryto v pamětech naší skupinky, kdy jsme se ve 14:37 ocitli na nejmenovaném horském ostrohu, neschopni pohybu ani kupředu, natož zpět. První myšlenka otce Jana (jak jsem se dozvěděl později) představovala nouzový bivak v nejbližší jeskyni, nejlépe však přímo na místě. Pokračovat v cestě bylo možné pouze po čtyřech, otázka byla kterým směrem. Dle aktuálních informací Horské služby se jednalo o jediný doporučovaný běžecký okruh v lokalitě.

Po radikálním a geniálním (jak jsem se dozvěděl později) zákroku Janově, jsme dosáhli hospody, jejíž název si bohužel nepamatuju. Po tak otřesném zážitku není divu. Dalším důležitým momentem bylo seřízení výškoměru na Janových outdoorových hodinkách. I poté však ukazovaly v kuchyni 650 m.n.m. a v přilehlém pokoji o pět metrů méně, následkem čehož vznikla těžko vyvratitelná představa chaloupky na kuří noze.

Další den jsem byl okolnostmi donucen setrvat v blízkosti dvou ochořelých chlapců (Ondřeje a Martina), jimž, bohudíky, dostatečná dávka Paralenu srazila spolu se zvýšenou teplotou i jejich bujný temperament.

V předposlední den, tedy v pátek, tak bylo možné vyrazit v plném počtu na poslední výlet, jehož jsem se však opět nezúčastnil, z důvodu individuální výpravy na vysněný vrchol. Zcela klíčovou se pro mne stala ještě před opuštěním chaty otázka Pavla K.: „Víš kudy?“.

Sobotní den byl prost jakýchkoliv zveřejnitelných příznačných výroků, omezím se tedy snad jen na palčivost loučení se s milovaným místem, zvláště pak s pozoruhodnými lampičkami made in Vietnam.

Kryštof Suchý

Tříkrálová sbírka

První týden v lednu proběhla v naší farnosti Tříkrálová sbírka. Byly určeny tříčlenné skupinky mladších dětí, kterým dělal doprovod vždy někdo z rodičů. Teta Lída nám vyrobila papírové čepice s písmeny K+M+B a každá skupinka dostala na starost zapečetěnou pokladničku. Cílem bylo vybrat co nejvíce peněz, které budou použity na dobrou věc.

Vzhledem k onemocnění některých dětí jsem byla narychlo vybrána jako náhradnice. Sešli jsme se v neděli odpoledne 9. ledna 2005 před naším kostelem. Vyrazili jsme směrem ke Strašnickému nádraží a dále jsme pokračovali na Zahradní Město. Chodili jsme od domu k domu, zvonili jsme na zvonky a prosili o příspěvek do naší kasičky. Občas jsme i zpívali známou koledu My tři králové

jdeme k vám. Vzhledem k mrazivému počasí náš pěvecký výkon nebyl vždy nejlepší. Přesto jsme některým lidem udělali viditelnou radost, což se odrazilo zejména v naší pokladničce. Je pravda, že ne všichni lidé byli tak vstřícní. Někteří nám nepřispěli s výmluvou, že u sebe nemají peníze. Další nám nevěřili, i přesto, že jsme jim předložili kartu od Charity. No a někteří nám neotevřeli vůbec.

Po čtyřech hodinách koledování jsme se zastavili na teplý čaj u tety Lídy. Koledování se nám i tak moc líbilo a myslím si, že jsme vybrali dost peněz.

H. K.

Pečení pro radost

První březnovou sobotu jsme se my děti, pod vedením dospělých, pustily do pečení koláčků.

Pro nás to byla zábava a výsledek, ač nebyl zdaleka dokonalý, pomohl dobré věci. V těstě jsme se všichni patlali s radostí a potěšením, každý se snažil mít koláčky jak vysoustruhované a možná je tak nakonec i viděl. Dokonalost ale nebyla to nejdůležitější. V neděli to v učebně krásně vonělo, když jsme si pro koláčky přišli, abychom je nabídli ostatním.

Již dnes se určitě všichni těší, až bude příště.

Hana Gregušová

● ŘÍKÁ SE JIM FEŤÁCI...

Žijí mezi námi, potkáváme je na ulicích stále častěji, vzbuzují strach svojí agresivitou, většinou je hned odsoudíme. Ale málokdo se zamyslí nad tím, proč tato mládež, která má být budoucností našeho národa, končí jako lidské trosky s podlomeným zdravím. Jsou to ti, kteří z valné většiny nikdy nepoznali lásku svých rodičů, od útlého dětství pociťovali jen jejich nezájem, ústrky, hrubost. Zanedbaná výchova, citový chlad, ve většině případů i násilí páchané některým z rodičů, velmi záhy vyhnaly tyto děti z domu. V partě svých vrstevníků, s nimiž je pojí podobné osudy, doufají nalézt, co v rodině nikdy nepoznaly: zájem, oporu, cit. A především zapomnění a výjimečné zážitky. Na této cestě dříve či později naleznou drogu - jako „ideální“ řešení svých problémů, jako prostředek, který jim poskytne únik ze skutečnosti. Po čase opouští školu, začnou si opatřovat peníze na drogy krádežemi a ocitají se na šikmé ploše. Jsou postrachem společnosti.

Ani sebevětší finanční částky investované státem do této problematiky, ani sebelépe propracovaná péče v sociálních zařízeních nedokáže nahradit těmto mladým lidem lásku, která je, bohužel, od dětství jaksi mjíjí. A protože ji nepoznali, neumí ji ani dávat, ač všichni po ní touží. Bez láskyplného přijetí, bez bezpečí rodinného zázemí se stávají lidmi na okraji společnosti, všemi

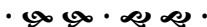
odmítanými, snadno odsuzovanými, neboť jsou zatvrzelí, otupělí, vesměs s nedokončeným vzděláním a nepracující, ke všemu lhostejní a schopní i násilných činů, když potřebují peníze na svoji „dávku“, která je tím jediným, co je drží při životě. Léčba těchto závislých narkomanů je finančně nákladná a problematická, neboť málokterí z nich se odhodlají změnit způsob života a uvěřit v lepší budoucnost. Chybí jim naděje.

V nemocnici Pod Petřínem už rok funguje oddělení, kde se snaží o léčbu těchto drogově závislých dětí a mládeže. Je smutnou skutečností, že dětské oddělení bylo zrušeno pro nedostatek dětských pacientů a nahrazeno oddělením DETOX pro stále stoupající počet těchto mladých narkomanů. Kromě standardní léčby, která je poskytována i na jiných pracovištích, mají v NMSKB i pacienti z odd. DETOX možnost v případě zájmu navštívit bohoslužby v místním kostele sv. Karla Boromejského. Je až překvapivé, s jak velkým zájmem se tito mladí lidé účastní také modliteb za odd. DETOX, které se konají každou středu od 18 hodin, a to nejen pasivně. Na některé z nich působí tento zážitek velmi hluboce, vyprávějí o zklidnění, které jim to přináší. Docházejí pak častěji na mši sv. v doprovodu řádových i civilních sester. Sledují velmi pozorně a ukázněně, s jakousi úctou u nich překvapivou, průběh mše a modlí se. Je to většinou jejich první setkání s Bohem.

Při pohledu na tyto děti si člověk uvědomí, že vůbec není samozřejmostí, co vidí v našem kostele, kde pan farář a pan kaplan pečují o duchovní vývoj a křesťanskou výchovu dětí z farnosti. Je to radostný pohled, když při dětské mši sv. už ti nejmenší s důvěrou a bez obav přibíhají k Janovi, když zavolá: „Pojďte děti!“ Zřejmě si většinou ani neuvědomíme, jakým pozhnáním je takový kněz, který dětem tak dobře rozumí a s láskou se jim věnuje.

Děkujeme Bohu za všechny takové kněze a dětem, které dnes bojují se závislostí přejme, aby i ony na své cestě potkaly někoho, kdo na ně zavolá „Pojďte, děti!“ Vždyť i ony jsou božími dětmi, i ony vlastně hledají lásku.

M. G.

● SESTRA LUCIE

Tisíce Portugalců se rozloučili se sestrou Lucií, svědkyní fatimských zjevení...

13. května 1917 – Cova da Iria

13. května 1981 – náměstí sv. Petra

13. února 2005 – Karmel v Coimbre

97 letá sestra Lucie, strážkyně třetího tajemství zjevení P. Marie ve Fatimě, končí svou pouť na této zemi po 84 letech života v klauzuře. Poslední žijící z trojice malých pastýřů. Dva z nich Jacinta a Francisco Marto byli Janem Pavlem

II. blahořečení 13. května 2000. Lucia dos Santos, třetí z dětí, kterým se zjevila Neposkvrněná, odchází na věčnost opět třináctého. Této nápadné shody dat si všímají všichni komentátoři a Vittorio Messori klade otázku, jež rozhrnuje scénu nad dalším tajemstvím. „Proč se Madona chtěla zjevit na jediném místě na Západě, které nese jméno nejmilejší Mohamedovy dcery, totiž Fatimy, která v islámském světě (především mezi šiity) má úlohu, kterou má u katolíků Maria? Fatima, krásná, svatá, milosrdná je totiž muslimy uctívána jako panna a kdo by to uváděl v pochybnost, protože byla manželkou Aliho, Mohamedova bratrance, toho jsou vyznavači koránu ochotni ukamenovat. Podle některých římských soudců – a Messori sdílí jejich interpretaci faktů - Ali Agča, který střílel na Jana Pavla II. 13. května 1981, v den, kdy církev slaví památku Fatimské P. Marie, nebyl placen tajnými službami komunistických zemí Východní Evropy, nýbrž islámskými integralisty, pravděpodobně iránskými, kteří se chtěli pomstít za utrpenou „krádež“. Maria – podle nich se zjevila ve Fatimě jim a ne nevěřícím křesťanům, kteří si to přivlastnili: tak to děti musely sborově křičet ve školách koránu.

Otázky, problémy, nerozpletné záhady kolem onoho zjevení: a je to zvláštní, vždyť jeho pravda byla jednou z nejzřejmějších v dějinách charizmat. Je to opravdu těžké popírat, že se v roce 1917 v onom zapadlém koutu Portugalska událo něco velkého a strašného. Jsou zachovány fotografie dokonce i kousky filmových záběrů, jež ukazují množství, desetitisíce osob, nejprve ustrnulé, pak na útěku, terorizované sluncem, které „tančilo“ a pak v šílené rotaci, jak se všem zdálo, se řítilo na zem, aby ji zapálilo. Ani zástup „volnomyšlenkářů“, materialistů a nevěrců, kteří tam dorazili z Lisabonu a Porta, aby se vysmáli té pověře, se neodvážil popřít skutečnost úděsné události. Mnozí z nich se obrátili (stalo se to i zvláštnímu dopisovateli deníku zednářské lóže, který byl ostře protiklerikální). Ti pak svědčili při procesu blahořečení Jacinty (+ 20. února 1920) a Francisca Marto (+ 4. 4. 1919), jak jim to krásná Paní předpověděla.

V šesti zjeveních, 13. května, 13. června, 13. července, 19. srpna, 13. září a 13. října 1917 P. Maria malým pastýřům odhaluje tři tajemství. Dvě z nich byla zveřejněna v roce 1937. První se týká vidění pekla: Lucie psala o zjevení 13. 7. 1917. Panna Maria řekla: „Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou obět: „Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Neposkvrněnému srdci Mariinu.“ –

Při posledních slovech otevřela znovu ruce jako v obou předešlých měsících. Zdálo se, že záře proniká zemí a viděli jsme jakoby ohnivě moře. V tom ohni byli ďáblové a duše, podobné průhledným a černým nebo bronzovým uhlíkům v lidské podobě; vznášely se v tom požáru, zmítány plameny, které z nich šlehalo s mraky kouře, padaly na všechny strany jako jiskry při obrovských požárech, bez tíhy a rovnováhy, za bolestného a zoufalého volání a nařikání, které budilo úděs a rozechvívalo hrůzou... Trásli jsme se zděšením a vzhledli jsme k Panně Marii,

jako bychom prosili o pomoc. Ta nám řekla dobrotivě, ale plná smutku: „Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je Bůh zachránil, chce zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír.“

Druhé tajemství předpovídá konec války, avšak „... Nepřestanou-li urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem (jde o polární záři 24. ledna 1938), vězte, že je to velké znamení, kterým Bůh dává najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním církve a Svatého Otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci. Jestliže lidé mé přání splní, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže ne, rozšíří Rusko své bludy po světě a vyvolá tak války a pronásledování církve. Dobří budou mučeni a Svatý otec bude muset mnoho trpět. Různé národy budou zničeny. Ale nakonec bude triumfovat mé Neposkvrněné Srdce. Svatý Otec zasvětil Rusko, to se obrátí a světu bude na nějakou dobu dopřán mír...“

Poslední tajemství bylo odhaleno 23. května 2000 a celé bylo čteno v mondovizi 26. června: „Viděli jsme... anděla s ohnivým mečem v levé ruce; jiskřil a šlehaly z něho plameny, které, jak se zdálo, měly zapálit svět; ale uhasínaly v dotyku s jasmem, jenž vycházel z Naší Paní... anděl ukazoval na zemi a silným hlasem volal: Pokání! Pokání! Pokání! A viděli jsme nesmírné světlo, jímž je Bůh... a jednoho bíle oděného biskupa, tušili jsme, že to byl Svatý Otec, různé jiné biskupy, kněze, řeholníky a řeholnice, jak vystupují na strmou horu, na jejímž vrcholku stojí velký kříž... než tam Svatý Otec došel procházel rozbořeným velkým městem, trýzněný bolestí a zármutkem... když dorazil na vrcholek... byl zabit skupinou vojáků, kteří na něho vystřelili několik ran a podobně zemřelo několik biskupů a kněží... pod rameny kříže byli dva andělé, každý měl kříšťálovou vázu, do níž sbírali krev mučedníků a jí zalávali duše, které se přibližovaly k Bohu...“

Odchod poslední ze tří pastýřů z Cova da Iria na věčnost neuzavřel onu událost, tvrdí Vittorio Messori. Spíše ji otevřel k dosud neznámým horizontům. Nevím, co se najde v nepřístupné cele klauzury. Jak potvrdil sám biskup z Coimbrы Albino Mamede Cleto, sestra Lucie tam mívala další vidění, psala si tam deník, odtud také psala papežům, jimž svěřovala své mystické intuice. Ta cela byla už zapečetěna se vším, co obsahuje, a bude to dáno ke zhodnocení a prověření teologům a důvěryhodným monsignorům, předpokládá se samému kardinálu Ratzingerovi, který jako strážce pravé víry musí držet v patřičných mezích různá visionářská pokušení, jež se vždy vynořují. A je docela možné, že ony rukopisy a deníky skončí v nějakém oddělení vatikánského tajného archivu.

Fatima je tedy pouze článkem řetězce mariánských zásahů do dějin moderní doby, v roce 1830 v Paříži na rue du Bac, současně s pádem Bourbonů, v roce

1858 v Lurdech, současně s triumfem ateistického scientismu a pozitivismu, ve Fatimě 1917 před vypuknutím bolševické revoluce, v Banneux v Belgii v roce 1933 v době, kdy Hitler převzal moc v Německu. Pro věřící existuje „souběžná historie“, jež doprovází oficiální světové dějiny, jakoby Matka Boží chtěla zasahovat na rozhodujících křížovatkách dějin, napomínat a posilovat. Sestra Lucie, karmelitka z Coimbrы, zesnulá 13. února, na první postní neděli, je poslední svědkyní.

Aspoň prozatím.

Tělo sestry Lucie bylo pochováno na karmelu v Coimbrě. Za rok, jak si sama přála, bude přeneseno do fatimského poutního chrámu, po bok bl. Jacinty a Francisca, s nimiž prožívala Mariánská zjevení.

Josef Kolářek

● KDO CHODÍ TMAMI?

V anketě Katolického týdeníku “Dobrá kniha roku 2004” zvítězil rozhovor Aleše Palána s Danielem a Jiřím Reynkovými. Kniha vzpomínek na básníka Bohuslava Reynka “Kdo chodí tmami” získala v anketě nejvyšší ocenění. (viz KT č. 7 /2005)

Básník, překladatel a grafik Bohuslav Reynek patří k těm umělcům, jejichž jména za minulého půlstoletí nebyla zveřejňována, nebyli jmenováni v učebnicích, jejich dílo mělo zůstat neznámé. Člověk, který se oženil s Francouzskou, majitel polností a velkého hospodářství, cestovatel, citlivý, tichý introvert, se v tehdejší situaci snadno jevil jako „podezřelý“.

Žil v malé vesnici Petrkov na Vysočině. Majetek po předcích byl Reynkovi „znárodněn“ hned dvakrát: za války a pak znovu po „vítězném únoru“. Jen náhodou rodina unikla nucenému vystěhování, do jejich usedlosti se nastěhovalo JZD. Celá rodina pak hospodařila na malém pozemku, který jim ještě nechali, pěstovali ovce a později kozy. V nuzných poměrech, pod dohledem „soudruhů“ vychovali manželé Reynkovi dva syny, Jiřího a Daniela.

Na dlouhých osmnáct let se zapomnělo na poezii Bohuslava i básně jeho manželky Suzanne, o kresbách a grafikách věděli snad jen přátelé ve Francii. Nebylo myslitelné, že by synové, na něž se pohlíželo jako na kulaky, mohli usilovat o přijetí na gymnázium, zůstali tedy u nejobyčejnějších profesí. Jiří u Státních statků krmil prasata, Daniel byl závozník. A roku 1964 zemřela Suzanne Renaud.

„Maminka měla mozkovou příhodu. Přišel jsem z práce a nikde ji neviděl. Hledal jsem a našel jsem ji ležet v pokoji na zemi. Volali jsme doktora a jelo se do nemocnice. V jednu chvíli to vypadalo, že se to lepší, ale přišel další atak, a ten nevydržela... Byla zima, sníh. Nad rakví mluvil doktor Pojer, celkem hezky a krátce.“

V roce 1966, za vydatné pomoci přátel, vystavil Reynek svoje grafické listy v pražské Špálově galerii. Výstava odstartovala vlnu zájmu o osudy do té doby neznámého umělce, začaly přijíždět obdivovatelé, novináři, básníci, nakonec byl natočen i filmový dokument "Jak žije básník?"

To už ale bylo posledních pár šťastnějších let. V roce 1971 Reynek umírá. Nadále zůstal umělcem zapovězeným a režimu nepohodlným. Bylo nutno čekat až do konce. Teprve po více než čtyřiceti letech Aleš Palán zaznamenal vzpomínky obou synů. Jejich láskyplný pohled na otce vystihuje jedinečným způsobem život „umělce, který prošel klinickou smrtí nuceného zapomení“ (J. Šerých). Připomeňme si tohoto umělce alespoň fragmentem z jeho hlubokých, jako sama pravda těžkých veršů.

“Zdiva rostou. Tma se chlubí. / Hvězdy svítí: mrtvých zuby. / Svítí zlatem. Proč a komu? / Vrátime se. Sami. Domů.” (ze sbírky Odlet vlaštovek)

-av-

● PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

kampak jste ve svém postním putování došly? A jak se vám šlapalo? Kolik náročných překážek jste zdolaly? Věřím, že vaše snaha byla veliká, urazily jste pořádný kus cesty, kus cesty blíž Boží lásce. Kolik bezva kamarádů jste cestou potkaly, kolika kamarádům jste pomohly a kolik jich naopak pomohlo vám? Je bezva, že je kolem nás tolik dobrých lidí, že nejsme na světě samy.

Dnes začínají velikonoční svátky. Cíl našeho postního putování. Jsou to svátky opravdu slavné, oslavujeme Kristovo vzkříšení. Že je tomu opravdu tak, se pozná i podle toho, že jej liturgie slaví celých osm dní.

Také do školy se nejde hned v pondělí, ale až v úterý. Velikonoční pondělí patří pomlázce, koledování a malovaným vajíčkům. Pozor, někde se polévá vodou. Náš soused na chatě chodí koledovat s pomlázkou a v druhé ruce si k nám nosí deštník. Prý nechce být moc mokrý. Ale nebojte, stejně se na něj i letos chystám a suchý domů neodejde!

Požehnané velikonoční svátky a bohatou pomlázku přeje všem dětem i rodičům

Lída

Pouť rodin pražské arcidiecéze se letos uskuteční v sobotu **28. 5. 2005 v pražské Loretě** a v přílehlém exercičním domě kapucínského klášteřa. Mši sv. bude celebrovat pražský arcibiskup Miloslav Vlk. Doprovodný program připravují bratři kapucíni.

Letos nemusíme objednávat žádný autobus, sejdem se přímo v Loretě. Těšíme se na Vás.

● POLITIKA JAKO EVANGELIZACE

Letos je tomu již 70 let od smrti významného katolického činitele předválečné doby, JUDr. Františka Noska (1886 - 1935). Mše svatá za něho bude obětována v Poříčí nad Sázavou v kostele sv. Havla (u řeky), v sobotu 16. dubna 2005 v 15 hod. a 45 min. Hlavním celebrantem bude kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský. Po mši svaté se sejdeme u hrobu dr. Noska při tomto kostele.

Nosek byl politikem, členem Poslanecké sněmovny parlamentu za Československou stranu lidovou, od roku 1920 do své smrti. V letech 1925 - 1929 byl též ministrem vlády Československé republiky. Již Noskovi pamětníci vyslovovali uznání, že se rozhodl věnovat oblastem křesťany zpravidla opomíjeným - politice a ekonomice. Jeho snahou však bylo dělat vše, co poznával jako Boží vůli. Stal se terciářem, t.j. členem III. řádu sv. Františka. Spektrum jeho činnosti bylo široké: výchova (přednášky a kurzy), hospodářství (podpora katolických družstev), sociální a charitativní činnost, stavba a opravy kostelů.

Noskovými rukama prošly miliony, sám však byl chudý. Zatímco jiní v jeho společenském postavení si stavěli přepychové vily, Noskovi bydleli v pronajatém dvoupokojovém bytě. Zato po jeho smrti spočetli v knihkupectví u Zlatého klasu, že Nosek u nich koupil a na přednáškách rozdál množství knih a brožur, asi sto tisíc kusů.

Od Noskovy smrti putovali jeho přátelé a stoupenci každoročně k jeho hrobu v Poříčí a na mši sv. obětovanou za něho v tomto kostele. O prvé z těchto poutí, konané v dubnu 1936 v den 1. výročí Noskovy smrti, se referuje v časopise Lidový hospodář, č. 18/1936. Pouti dojednával a svolával po několik desetiletí až do své smrti r. 1983 spolupracovník dr. Noska, prof. Antonín Novák. Přátelé putovali nejprve sami, pak i se svými rodinnými příslušníky. V roce 1985 - při výročí 50 let - přišla na pouť větší skupina terciářů spolu s jejich duchovním asistentem P. Aloisem Mocem OFM. (Toto společenství vytvořil P. Alois za totality ilegálně). Od té doby se terciáři starají o dojednání poutí. To by však bylo málo platné, nebýt podpory duchovních správců a věřících v Poříčí a také františkánských řádů.

Významná je účast Otců biskupů na některých poutích počínaje 90. léty: Antonín Liška CSsR (1990, 1991 - otec Liška byl jako kněz duchovním správcem v Poříčí do r. 1987), Jaroslav Škarvada (1992, 2000, 2003), František Lobkowicz (1993), Jiří Paďour OFM Cap. (1995, 1996 jako představený české provincie řádu kapucínů, 1998, 2001 jako biskup), Václav Malý (2002), Josef Kajnek (2004). Dvakrát byl hlavním celebrantem apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa (1993, 2000).

Zveme Vás pěkně na tuto pouť, která se konala v dobách dobrých i zlých a přetrvala obě totality. Putuje se různou formou, m.j. i pěšky z Benešova (asi 13 km). V Benešově je sraz asi v 11 hodin 50 minut u severního východu z nádraží ČD. Uvedeme vlakové spojení (vlaků do Čerčan staví m.j. i ve Vršovicích, Strašnicích a Hostivářích):

10.27	13.27	13.57	Praha, hl. nádraží	18.31	19.31	20.31
	14.30	15.00		17.27	18.27	19.27
-----			Čerčany (přestup)	-----		
		15.15			17.17	
		15.20	Poříčí n. S.		17.12	

Poznámka: Pro cestu zpět je možno použít vlaku přes Davli. Odjezd z Poříčí v 18.08 hod., v Praze-Braníku v 19.37 hod., v Praze Hl. n. v 19.58 hodin.

Pro ty, kdo se chtějí dovědět více o vztahu křesťanství, politiky a ekonomie (a v té souvislosti i o Noskovi), pořádá Křesťanská akademie přednášku. Bude se konat v Praze v klášteře Emauzy, ve čtvrtek 28. dubna 2005 v 17 hodin a 30 minut. Hovořit bude prof. Lubomír Mlčoch, který na toto téma publikuje. Přednášet bude také v sále při kostele sv. Anežky v Praze - Spořilově, ve středu 6. dubna 2005 v 19 hodin; akci pořádá farnost. Další informace jsou ve dvou brožurách, které má na skladě např. Karmelitánské knihkupectví Praha 6, Kolejní 4, telefon 220 181 714. Mají názvy: „Služebník Boží dr. František Nosek“ a „Politika jako evangelizace“. Kromě toho lze u nich získat sborník „Moc slova“. I zde je na více místech řeč o dr. Noskovi.

Všichni jsou srdečně zváni na pouť i na přednášky.

M. Müller

Pastor George Thomas, který v malém městečku v Nové Anglii vedl svůj sbor, přišel jednou v jedno nedělní velikonoční ráno do kostela a nesl zkrivenou starou ptačí kličku, kterou položil vedle kazatelny.

Mnozí lidé v údivu zvedli obočí, když pastor promluvil. Říkal, jak se včera procházel po městě a uviděl chlapce, který nesl tuto klec. Byli v ní tři malí divocí ptáčkové, třesoucí se chladem a strachem. Zastavil se a zeptal se: „Co to máš synku?“ „Jen pár starých ptáků“, odpověděl kluk. „Co chceš s nimi dělat?“ zeptal se pastor. „Vzít je domů a hrát si s nimi, budu je dráždit, aby se poprali. Věřím, že se pobavím.“ „Ale dřív nebo později jich budeš mít dost a přestane tě to bavit. Co uděláš potom?“ „Ale mám i kočky“, odpověděl kluk, „rády si na nich pochutnají.“ Pastor na okamžik ztichl.

„Kolik za ty ptáky chceš synku?“ „Coo? Nač by vám byli pane, jsou to jen obyčejní ptáci z pole. Ani nezpívají a vůbec nejsou hezčí!“ „Kolik?“ „Znovu se zeptal pastor. Chlapec si ho měřil, jako by byl blázen a řekl: „10 dolarů.“ Pastor sáhl do kapsy a vytáhl desetidolarovku. Dal ji chlapci do ruky a ten zmizel jako blesk. Pastor zdvihl klec a nesl ji na konec aleje, kde byl strom a trávník, otevřel dvířka a klepáním přesvědčil ptáčky, aby vylétli. Pustil je na svobodu. To vysvětlilo přítomnost kličky na kazatelně a potom pastor začal vyprávět tento příběh:

Jednoho dne hovořil Ježíš se Satanem, který se právě vrátil z Rajske zahrady a se škodolibou radostí se chlubil: „Nuže, Pane, právě jsem nacyhtal plný svět lidí. Připravil jsem past, starou návnadu, věděl jsem, že neodolají. Mám je všechny!“ „Co s nimi budeš dělat?“ zeptal se Ježíš. Satan odpověděl: „Cha, budu se bavit. Budu je učit jak se brát a rozvádět, jak se mají nenávidět a škodit si, naučím je pít a kouřit a proklínat. Naučím je vyrábět pušky a bomby a navzájem se zabíjet. Už se na tu zábavu těším!“ „A co uděláš potom?“ zeptal se Ježíš. „Zabiji je!“ prohlásil hrdě Satan. „Co bys za ně chtěl?“ „No přece bys ty lidi nechtěl?! Není v nich ani špetka dobra. Když si je vezmeš, budou tě jen nenávidět. Naplívají na tebe, budou tě proklínat a zabijí tě! Určitě je nechceš!“ „Co za ně chceš“, zeptal se znovu Ježíš. Satan se podíval na Ježíše a zašklebil se: „Všechny tvé slzy a všechnu tvoji krev!“

Ježíš odpověděl: „Máš je!“ a zaplatil...

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek	18 hod.
sobota	7, 18 hod.
neděle	7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši svaté

Farní knihovna půjčuje knihy: středa 16.30 - 17.45 hod.,
neděle 10 - 11 hod.

Výuka náboženství: dle rozvrhu

Rozhovory o víře pro mládež: úterý 18.45 – 20 hod. v klubovně

Chrámová hud. skupina KAAOKAZHATIA: zkoušky neděle od 9.30 hod. v klubovně

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na <http://strasnice.lantnet.cz>

Vydává farnost u Neposkvrněného početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.
Redakčně zpracoval kolektiv.